

[Jens Thoft]

net som indbo, skal forstås som møbler, tæpper, sølvtøj, smykker og gangklæder osv., herunder også madonnaen, som hænger på hr. Preben Møller Hansens væg, og som var vurderet til 400.000 kr. Alt dette har jeg betegnet under ét som indbo.

For så derudover at gøre specielt opmærksom på, at også sølvtøj, antikviteter, samlinger osv. er formueskattepligtige, er det nævnt specielt, for at man ikke skulle være i tvivl om, hvad det var, vi mente. Jeg kan forstå, at hr. Stavad var i tvivl om det, men jeg mener, at man hyppigt i hvert fald opfatter de tæpper, man går på, som en del af indboet. Er det ægte tæpper, mener jeg altså, de burde regnes med. Det var hensigten.

Så bliver der spurgt, om vi skal have en hær af kontrollanter, der skal fise rundt og kontrollere, hvad vi nu har i vores skrivebordsskuffer og i vores klædeskabe. Det er ikke hensigten. Jeg har udtrykkeligt gjort opmærksom på i forslaget, at forsikringssummen benyttes som udgangspunkt for værdiansættelsen, og her kan vi så takke narkomanerne for, at folk med et hjem, der har en værdi på over 400.000 kr., med meget stor sikkerhed vil have det forsikret. Er det ikke det, lever vi nok også med det. Så kan vi også leve med det som risikotillæg for de få, det måtte dreje sig om.

Men jeg vil altså gerne understrege, at meningen ikke er at ansætte en hær af kontrollanter. Det er heller ikke det, man benytter i den norske løsning, som jeg har taget udgangspunkt i. Også dér tager man forsikringssummen som udgangspunkt og har taget 50 pct. af forsikringssummen som udgangspunkt.

Når jeg har sat et bundfradrag på 400.000 kr., var det med det formål at komme så højt op, at det, vi kunne kalde, jeg kan forstå på hr. Preben Møller Hansen, at det ikke er et normalt hjem, det, vi så kunne kalde et »flot normalt hjem«, ikke vil være omfattet. Det var for ikke at skulle få de mange og store diskussioner. Det var altså formålet med det.

Jeg er i øvrigt fortsat rød i hovedet af rosen fra Socialdemokratiet og håber da, at når vi nu efter det valg, som forhåbentlig kommer meget snart – det udskrives vel på torsdag – kan få gennemført disse ting.

Ministeren gjorde også noget ud af spørgsmålet om værdiansættelsen af aktierne, mit punkt 3 i lovforslaget. Jeg vil da gerne gøre op-

mærksom på, at værdiansættelsen af aktier i øjeblikket rigtignok er fastsat på grundlag af de 3 parametre, som ministeren har benyttet, og hvor man kommer frem til en værdi, men det er ikke den værdi, der anvendes. Den kursværdi, man derefter beregner, beregner man som 80 pct. af den værdi, man er kommet frem til. Så er det endda sådan, at den halter – det bliver vel to regnskabsår – bagefter, og det vil sige, at har man en virksomhed i udvikling, vil der være tale om en undervurdering af aktiernes værdi, og har man en virksomhed i stagnation og nedgang, vil aktiernes værdi være sat alt for højt.

De to forslag, nemlig forslaget i punkt 3 om værdiansættelsen af aktier og punkt 4 om, at man kan overdrage aktierne som en del af formueskatten, hænger meget nøje sammen. For fører den nye værdiansættelse til en for høj formueskat, er problemet meget ringe, fordi man afregner den i aktier i selskabet, og har man afregnet i værdiansættelser, har man skullet betale for høj en formueskat, fordi værdiansættelsen er overvurderet, og så vil det også være en overvurderet aktie, man afregner i. Så det problem er også væk.

Fordelen ved den hovedaktionærordning, som SF har foreslået, er lige præcis, at der i modsætning til alle de andre forslag, der har været på banen, ikke i SF's forslag skal hæves så meget som én eneste øre i virksomheden. Der skal ikke tages én eneste øre ud af virksomheden, for at man kan afregne formueskatten. Det er da rigtigt, at hvis virksomheden er i meget voldsom vækst og formueskatten er meget stor, vil statskassen overtage en del af aktierne. Men jeg kan ikke se, hvordan det skal kunne blive hele aktiekapitalen, for efterhånden som statskassen ejer flere og flere af aktierne, er der færre og færre problemer med formueskatten. På den måde løser den del af spørgsmålet sig selv, og for at gøre det meget ubureaukratisk lader vi den stemmeret, som følger med aktierne, forvalte af de ansatte i virksomheden. Det er formentlig dem, der foruden ejeren har størst interesse i dens fortsatte udvikling og vækst, og dermed sikrer vi også, at tingene forvaltes på bedst mulig måde.

Når hr. Aagaard gør opmærksom på, at det bærende i det danske skattesystem er indkomstskatten, er det da rigtigt, at vi kradser mange kroner ind gennem indkomstskattesystemet, men et af problemerne i indkomstskat-